

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců Mgr. Jana Passera a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce JUDr. M. Š., zastoupeného JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem v Horažďovicích, Ševčíkova 38, proti žalovanému Krajskému úřadu Jihočeského kraje, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 11. 2004, čj. 10 Ca 146/2004 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad, odbor dopravy, rozhodnutím ze dne 4. 5. 2004, čj. 1086/576/B/04/IKr, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Za tento přestupek mu byla uložena pokuta 300 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení 1000 Kč. Žalovaný žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne 8. 6. 2004, čj. KUJCK 16146/2004 ODSH/Mah, zamítl a napadené rozhodnutí

potvrdil. Stejně tak zamítl krajský soud žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce projevil nesouhlas se závěrem soudu, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť naplnění v něm uvedené skutkové podstaty přestupku nevyklučuje ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Právě výklad ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) je podle žalobce pro posouzení věci klíčový. Pouze v něm je totiž vymezena skutková podstata přestupku za rychlou jízdu. Přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič motorového vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem (míněně zákon o provozu na pozemních komunikacích) nebo dopravní značkou o více než 30 km/h v obci nebo o 50 km/h mimo obec. Pokud je tedy otázka překročení rychlosti upravena v tomto ustanovení zákona o přestupcích, pak jiným jednáním ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) téhož zákona musí být rozuměno něco zcela jiného, například jízda bez světel, bez bezpečnostního pásu apod. Ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích tedy přesně definuje, kdy se dopustí přestupku řidič motorového vozidla za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Protože žalobce překročil dovolenou rychlost v obci pouze o 14 km/h, nemohl se žádného přestupku vymezeného v zákoně o přestupcích dopustit. Správní orgány i krajský soud proto posoudily tuto otázku v rozporu se zákonem. Žalobce navrhl, aby z toho důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích došlo tak, že se žalobce dne 13. 2. 2004 v 15.29 hodin jako řidič motorového vozidla Nissan X-Trail, RZ 1C5 3003, neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích a v obci S. překročil nejvyšší povolenou rychlost o 14 km/h, tedy byla mu naměřena rychlost 64 km/h, zatímco nejvyšší povolená rychlost v obci je 50 km/h. Tím porušil zvláštní předpis, na který zákon o přestupcích odkazuje, konkrétně § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, v rozsahu překročení povolené rychlosti v rozmezí nad 50 km/h do 80 km/h v obci. Toto protiprávní jednání je pak nutno kvalifikovat jako jiné jednání ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Ačkoliv to výslovně nenavrhl, vyplynulo z obsahu jeho podání, že navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak vyplývá ze správního i soudního spisu, stěžovatel jel dne 13. 2. 2004 v obci S. osobním automobilem jako jeho řidič rychlostí 64 km/h, a tím překročil

v kontrolovaném úseku nejvyšší povolenou rychlost o 14 km/h. Proti tomuto skutkovému zjištění nevznesl žádné námitky.

Podle § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo jako řidič motorového vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem, kterým je uvedený zákon o provozu na pozemních komunikacích, nebo dopravní značkou o více než 30 km/h v obci nebo o 50 km/h mimo obec. Podle písm. f) téhož paragrafu se dále přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e), poruší zvláštní zákon.

Podstatou právního posouzení případu je otázka, zda „jiné jednání“, které spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 30 km/h, je protiprávním jednáním ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného i krajského soudu, že je toto podřazení možné a že stěžovatel se tímto jednáním dopustil přestupku. Dle jazykového výkladu se písmeno a) citovaného ustanovení vztahuje jen na zde uvedené případy překročení nejvyšší povolené rychlosti. Pouze v případě, kdy by z daného ustanovení vyplývalo, že zcela vyčerpává všechny případy překročení rychlosti by byl přípustný argument *a contrario*, což by znamenalo, že jiné než zde popsané překročení nejvyšší povolené rychlosti není přestupkem. Takový závěr však ze samotného textu písm. a) v žádném případě jazykovým výkladem dovodit nelze, proto by pro něj musely svědčit některé další argumenty; tak tomu však také není. Jak objektivní význam daného ustanovení, tak historické důvody jeho vzniku vedou naopak k závěru, že jiné překročení nejvyšší povolené rychlosti, než které je popsáno v písm. a), je nutné projednat v režimu § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Uvedený závěr je také v souladu s jazykovým výkladem písm. f), neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti o 14 km/h zcela jistě není jednáním popsáním v písm. a) uvedeného ustanovení, a proto jde zcela jistě o jiné jednání ve smyslu písm. f). Pro závěr, který by byl v rozporu s tímto jazykovým výkladem, by bylo třeba velmi závažných argumentů, kterých se však, jak bylo výše uvedeno, nedostává a ani stěžovatel žádné neuváděl. Naopak výklad provedený stěžovatelem nejen, že je v rozporu s jazykovým zněním uvedených ustanovení, ale ještě by se jeho prostřednictvím dospělo k nezamýšleným závěrům, tj. že jedno z pravidel bezpečnosti a plynulosti dopravy – stanovená povolená rychlost – ztrácí smysl.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu

nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu